

na Slovensku!) vzešlo i z tohoto prostředí.

V období sedmdesátých a osmdesátých let hudební alternativa do značné míry suplovala některé funkce hudební avantgardy a získala si svoje věrné publikum. Zcela specifická situace vznikla na Slovensku, které bylo na výrazné hudební osobnosti (vzhledem k počtu obyvatel) velmi bohaté. Slovenská hudební alternativa šla vlastní nezávislou cestou – jakkoliv kontakty s českou scénou byly a jsou bohaté a v případě některých osobností se obě scény prolínají.

Július Fujak a jeho kolegové píšou o hudebních slovenské alternativy (resp. alternativ) s hlubokým zaujetím. Je to oblast, kterou Fujak velmi dobře zná – nasával z ní významné podněty a nakonec je sám její součástí. Jejich pojednání této hudební scény, obsahující výstižné profily hlavních osobností i zobecňující a kritické pohledy, daleko přesahuje pouhou dokumentární, subjektivně zabarvenou výpověď, jaké dosud tvořily gros literatury zabývající se touto oblastí. Autoři zde uplatňují dar jednoduchého, dobře čtivého stylu, schopného oslovit i širší čtenářskou obec. Navíc se tu podařilo shromáždit faktografický materiál úctyhodného rozsahu, obsahující i materiály relativně těžko dostupné, takže text má i značnou hodnotu dokumentační. V jednotlivých portrétech tvůrců dokázali stručně vystihnout rozdílnou charakteristiku jejich projevu a přiblížit jejich úhel nazírání.

Slovenské hudební alternativy jsou každopádně zajímavým čtením i pro toho, kdo se v alternativní hudební scéně nepohybuje. Přináší plastický obraz hudební scény, která má z hlediska kulturní svobody Slovenska mimořádný význam.

Jaroslav Štastný, JAMU Brno

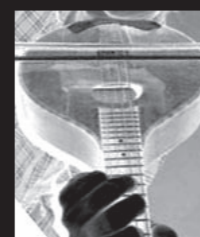
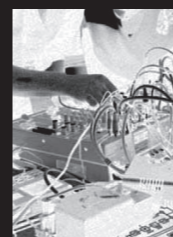
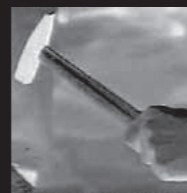
ISBN 80-8050-944-1

9 788080 509446

FAKULTA
U. K. F.
FILOZOFICKÁ
NITRA

Július Fujak & kol. SLOVENSKÉ HUDBNÉ ALTERNATÍVY

Július Fujak & kol.

SLOVENSKÉ HUDBNÉ ALTERNATÍVY

Hudba je znějícím obrazem myšlení a soudobá hudba je především manifestací svobodného pohybu myšlenek. Proto všechny totalitní režimy k ní zaujímaly vždy negativní postoj a jednoznačně se stavěly na stranu kýče. V období tzv. normalizace se Husákův režim snažil vymýtit veškerou nekonvenční hudbu z obecného povědomí. Nebyla to, pravda, těžká práce, neboť hudební život tehdejší ČSSR byl povytce tradiční a mnozí hudebníci se docela rádi vzdali modernismu, který jim nakonec k srdci příliš nepřirostl. Zbavena interpretačního zázemí (které ani ve „zlatých šedesátých letech“ nebylo příliš silné) a řady radikálních osobností, které raději volily život v cizině, živořila současná vážná hudba víceméně bez výraznějšího dopadu na širší posluchačskou obec.

Pozoruhodné je, že potřeba jiného hudebního projevu, než nabízely oficiální struktury, vedla k vytvoření **alternativní hudební kultury**, která však vycházela z progresivní větve hudby rockové – ta byla totiž živým hudebním prostředím a oproti akademické vážné hudbě měla výhodu bezprostřední komunikace s publikem. Ta byla východiskem alternativního hudebního myšlení i u těch osobností, které inklinovaly k jejím přesahům. Víceméně se alternativní hudba také definovala jako amatérské hnutí, neboť politicky strážené konzervatoře a hudební akademie většinou takové typy hudebních osobností ani nepřijímaly – a nakonec ani příliš nelákaly... Přesto však několik výrazných osobností hudební alternativy (pozoruhodné je, že v podstatě jen